

Sygn. akt IX Ka 480/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Aleksandra Nowicka (spr.)

Sędziowie SO Barbara Plewińska

SO Rafał Sadowski

Protokolant st. sekr. sądowy Anna Ryłow

przy udziale przedstawiciela Urzędu Celnego w T. J. G.

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2013 roku

sprawy **B. K.** oskarżonej z art. 65 § 4 kks

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżyciela Urząd Celny w T.

od wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu

z dnia 25 czerwca 2013 roku ***sygn. akt II W 1043/13***

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 480/13

UZASADNIENIE

B. K. została oskarżona o to, że:

w dniu 16 stycznia 2013 roku przesyłała za pośrednictwem Poczty Polskiej w G., w przesyłce pocztowej o numerze (...) wyroby akcyzowe w postaci 7,00 kg suszu tytoniowego bez nazwy, bez wymaganych znaków akcyzy, stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 7 kks, na którym ciążył podatek akcyzowy w kwocie 3058,00 złotych

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 65 § 4 kks

Sąd Rejonowy w Grudziądzu wyrokiem z dnia 25 czerwca 2013 r. (sygn. akt II W 1043/13) uznał oskarżoną za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia, stanowiącego wykroczenie skarbowe z art. 65 § 4 kks i za to na podstawie art. 65 § 4 kks wymierzył jej karę grzywny w wysokości 300 złotych.

Na podstawie art. 65 § 4 kks w zw. z art. 49 § 1 i 3 kks i art. 29 pkt. 1 kks Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci 7,0 kg suszu tytoniowego bez wymaganych znaków skarbowych akcyzy, przechowywanych w magazynie depozytowym Urzędu Celnego w R. za pokwitowaniem (...) oraz na podstawie art. 31 § 6 kks zarządzając ich zniszczenie.

Oskarżona została zwolniona od kosztów sądowych a wydatkami postępowania obciążony został Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł oskarżyciel publiczny** zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonej.

Wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczenia kary grzywny w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu, okoliczności jego popełnienia, właściwości i warunków osobistych oskarżonej oraz prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania.

Oskarżyciel wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie w miejsce kary grzywny 300 złotych kary 1.500 złotych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela skarbowego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zastrzeżeń sądu odwoławczego nie budzi prawidłowość ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Należy też zaaprobować kształt orzeczenia o karze wymierzonej oskarżonej a apelację oskarżyciela kwestionującą słuszność tego rozstrzygnięcia należy uznać za wyjątkowo polemiczną.

Zdaniem skarżącego wymierzona oskarżonej kara grzywny w wysokości 300 złotych jest zbyt łagodna gdyż nie realizuje dyrektyw określonych w art. 12 §2 kks. Według skarżącego kara grzywny nie odpowiada też stopniowi społecznej szkodliwości czynu oskarżonej oraz nie spełnia funkcji w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej.

Stanowiska skarżącego sąd odwoławczy jednak nie podziela uznając, że kara grzywny w wymiarze 300 złotych jest karą sprawiedliwą oraz przystaje do wagi czynu oskarżonej. Kara w tej wysokości adekwatna jest do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżoną wykroczenia skarbowego, a także jej zawinienia i w należyty sposób uwzględnia okoliczności obciążające i łagodzące.

Kwota podatku narażonego na uszczuplenie nie była duża i nie przekraczała ustawowego progu, co zdecydowało o zakwalifikowaniu czynu oskarżonej jako wykroczenia z art. 65 §4 kks. Czyn oskarżonej miał charakter incydentalny. Sąd meriti trafnie zwrócił uwagę, że na ocenę stopnia winy oskarżonej miało wpływ to, że przepisy dotyczące podatku akcyzowego w zakresie suszu tytoniowego weszły w życie na dwa tygodnie przed popełnieniem czynu przez oskarżoną oraz, że oskarżona nie śledziła na bieżąco zmian regulacji prawnych. Nie bez znaczenia jest też fakt, iż do sprzedaży suszu tytoniowego poza składem skłoniła oskarżoną trudna sytuacja majątkowa. Oskarżona sprzedawała uprawiany przez nią tytoń stałemu odbiorcy, lecz gdy ten nie uregulował należności w terminie, zdecydowała się sprzedać tytoń poza składem. Nie działała więc z wyrachowaniem, rozmysłem, lecz dlatego, że potrzebowała pieniędzy na utrzymanie rodziny. Okoliczności tych skarżący nie kwestionuje a przekonują one, że oskarżona nie zasługuje na surowsze potraktowanie, w szczególności na karę w wymiarze zaproponowanym przez skarżącego.

Myli się też skarżący, że wymiar kary jest nieadekwatny do zysku jaki oskarżona mogła osiągnąć z popełnionego przestępstwa. Wprawdzie urzędnicy celni ustalili wartość suszu stanowiącego przedmiot czynu oskarżonej na kwotę ponad 2.000 złotych, lecz nie wskazuje by oskarżona miała osiągnąć tej wielkości zysk. Przeciwnie, dowody zebrane w sprawie nakazują przyjąć, że oskarżona ze sprzedaży suszu tytoniowego oczekiwała zysku w wysokości zaledwie 110 złotych. Na taką kwotę wypisała przekaz pocztowy, który załączyła do przesyłki. Skarżący nie wykazał by oskarżona mogła (chciała) uzyskać korzyść w większym rozmiarze niż 110 złotych.

Zaostrzenia wymiaru kary grzywny nie uzasadniał też wzgląd na konieczność zapewnienia realizacji celów kary – wychowawczego i zapobiegawczego. Oskarżona nie była dotąd karana. Prowadzi ustabilizowany tryb życia. Ma rodzinę i pracuje. Dotychczasowa postawa oskarżonej i tryb jej życia przekonuje, że wymierzona przez sąd I instancji kara uzmysłowi oskarżonej niewłaściwość jej zachowania, o ile efektu takiego nie spowodował już sam fakt prowadzenia postępowania karnego i wydania wyroku skazującego.

Podwyższeniu kary grzywny sprzeciwiała się wreszcie sytuacja majątkowa i rodzinna oskarżonej. Sąd meriti słusznie ocenił sytuację majątkową oskarżonej jako dość trudną. Oskarżona ma na utrzymaniu dwoje dzieci a osiąga dochód rzędu 1.200 złotych. Nie będzie więc nadużyciem stwierdzenie, że kara grzywny w wyższym wymiarze niż orzeczony przez sąd I instancji stanowiłaby dla oskarżonej zbyt dużą dolegliwość. Sytuacja majątkowa uzasadnia przekonanie, że uiszczenie grzywny w wysokości ponad 300 złotych mogłoby się wiązać z uszczerbkiem w utrzymaniu rodziny.

Uznając zatem apelację oskarżyciela za oczywiście bezzasadną oraz nie znajdując w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu, sąd odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 113 kks w art. 636 § 1 kpk obciążając nimi Skarb Państwa.